

A szigeti

PRÓZA - LXII. évfolyam, 5. szám, 2018. február 2.

Mindent elkövetek, uram, csak hogy múljék az idő, suhanjon, gyorsuljon, repüljön, igen, száguldozzon, maga mögött hagyva mindent és mindeneket, hogy ne is lássam, érezzem, tapasztaljam, menjen, haladjon izzadva, lángba borult arccal, verejtékezve, alkut, kompromisszumot nem ismerve, könyörgök, imádkozom, hogy így legyen, ne hagyjon cserben a hit és a remény, akárha sebes vonatból nézne ki az ember, és vág az arcába a levegő, a táj, a barna föld és a néha megbolydult, meglékelt, felhasított égbolt, így tűnjön minél gyorsabban, mert fáj nekem, most nagyon, uram, fáj az az idő, amit a Szigeten töltök, nincsenek sirályok, és nincsen tenger, kopárság van, és vasdarabok, és álmos ég, ami ránehezedik, -tenyerel az itt levőkre, pedig, akartam ezt, örömmel választottam, kaptam utána évekkkel ezelőtt, és szövögettem a terveim, mint valami fényes testű, komoly tekintélynek örvendő anyapók a hálóját, a boldogságot szerettem volna befogni itt, uram, a derűt, a csillogást, az elképzelt tenger apró csillámain, mert a folyót akkor még néha óceánnak is tudtam látni, és így, eképpen beszéltem hozzá, szólongattam, becéztem néha, cirógattam, és ő válaszolt, igen, éreztem, tudtam ezt, és akkor örültem én, átnedvesedett a lelkem, nem nyikorgott, csikorgott, dörzsölt, olajozott volt, honfoglaltam, szigetfoglaltam, és fürdettem az arcom az elképzelt sós szélben.